

РЕШЕНИЕ

№ 15949

гр. София, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 166 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА АЛ. АЛЕКСИЕВА**

при участието на секретаря **ВЕРА С. ДИМИТРОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА АЛ. АЛЕКСИЕВА** Гражданско дело № 20231110130164 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 310 и сл. от ГПК.

Предявен е по реда на чл. 310, т. 2, пр.2 от ГПК иск с правно основание чл. 243 от ЗЗД от Г. А. С. срещу Д. С. С. за опразване на даденото му за послужване помещение, представляващо апартамент №, находящ се в гр., със застроена площ от 68.23 кв.м., ведно с 1,46% ид.ч. от общите части на сградата, както и избено помещение № с площ от 3,14 кв.м.

Ищецът твърди, че с ответника Д. С. са бивши съпрузи, като бракът им е прекратен с решение от 18.02.2022 г. на едноличния първоинстанционен съд на гр. Сочи, че семейното жилище, където са живели преди развода в гр. ... и от брака няма непълнолетни деца. Навежда твърдения, че процесният апартамент е негова лична собственост, придобит по дарение от майката на ищеца. Сочи, че след прекратяване на брака ответницата се завърнала да живее в Република България в процесния недвижим имот, предоставен по силата на безвъзмеден и неформален договор за послужване. Сочи, че е прекратил договора с нотариална покана, получена от ответника на 17.05.2023 г., като и към настоящия момент владението не е предадено.

Ответникът, в срока по чл. 131 от ГПК е подал отговор, в който оспорва иска като неоснователен. Не оспорва, че процесният апартамент е лична собственост на Г. С., но поддържа, че страните по делото като семейство живеят в него от 1998 г., заедно с дъщеря си, родена през 1994 г., поради което същият е семейно жилище. Оспорва да е налице сключен договор за заем за послужване, както и оспорва ищецът да е предавал ключа на ответницата на това основание. Оспорва бракът да е валидно прекратен.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото се установява, че ищецът Г. С. е собственик на процесния апартамент по силата на нотариален акт за дарение №, том II, рег. № . г. на нотариус, като това обстоятелство не се оспорва от страните.

По делото е отделено за безспорно в съдебно заседание от 12.09.2023 г., че в базата данни на Столична община е вписано обстоятелството, че страните са прекратили брака си. Представено е решение от 18.02.2022 г. на първоинстанционния съд по дело № 2298 /2022 г.

и удостоверение - приложение № II по чл. 36, параграф № 1 , б. „а“ от Регламент (ЕС) 2019/1111 на Съвета, от които е видно, че гражданският брак между страните е разтрогнат, като Д. С. не е присъствала в производството, но документът, с който е образувано производството или равносвален документ е връчен на страната, като дата на връчване е посочена 14.10.2020 г. и е удостоверено, че същото е влязло в законна сила на 03.04.2023 г. Установява се също така от удостоверение за невнасяне на редовни или извънредни правни средства от 03.04.2023 г., издадено от първоинстанционния съд на Солун, че в периода от 01.01.2022 г. до 03.04.2023 г. в първоинстанционния съд не са упражнени редовни или извънредни правни средства срещу посоченото решение. Приложените удостоверения са официални документи, които имат обвързваща съда сила, която не бе оборена от ответника. Доводът на последния, че представеното удостоверение е по Регламент № 2019/1111, а не по Регламент № 2201 /2003 не води до различен извод, доколкото представеното удостоверение съдържа релевантната информация, която се изисква по посочения от ответника Регламент /чл. 37, т.2, б. „б“/, доколкото е представено и удостоверение, че ответникът не е упражнил редовни или извънредни правни средства срещу него, в това число и възражения. Ето защо съдът приема, че бракът между страните е прекратен. Дали бракът е валидно прекратен не подлежи на установяване в настоящото производство.

Недоказани обаче са твърденията на ищеца, че след развода между страните е сключен договор за заем за послужване. В негова тежест с доклада по делото е разпределено да докаже, че страните са били обвързани от валидно правоотношение по неформален договор за заем за послужване, по което ищецът е предал имота за ползване на ответника. Независимо, че ищецът се легитимира като собственик, за да иска връщане на имота на основание чл. 249, ал. 2 от ЗЗД, следва да докаже наличието на валидно облигационно заемно правоотношение, по силата на което да е предоставил на ответника в заем за послужване процесния имот и от това правоотношение да произтича правото му да иска връщането му. В тази връзка единственото своевременно ангажирано от ищеца доказателство е изпратена от него до ответника от 30.03.2023 г. нотариална покана, с която заявява, след развода ищецът е предал ключа на апартамента и ответникът ползва апартамента, като ѝ дава 7 дневен срок да освободи жилището и позовавайки се на чл. 249, ал. 2 ЗЗД кани ответника да предаде владението на имота.

От проведеното от ответника насрещно доказване се установява, че ищецът Г. А. С. е изпратил още една нотариална покана от 26.08.2022 г. до ответника, съдържаща негово изявление, че след развода ответникът Д. С. ползва собствения му имот без правно основание и покана за опразването му в срок до 03.10.2022 г. с отправена оферта за изкупуване на жилището на цена от 120 000 евро и за заплащане на обезщетение за лишаване от ползването в размер на 600 лева месечно от получаване на поканата до освобождаване на апартамента. Тази нотариална покана не е оспорена от ищеца и следва да бъде ценена като извънсъдебно признание за липсата на каквито и да в договорни отношения между страните по отношение на процесния имот, предвид това че ответникът ползва собствения на ищеца имот без правно основание, а не поради сключен заем за послужване. Горното се подкрепя и от гласните доказателства на дъщерята на страните Венеция С., която заявява, че не знае за уговорка между страните за ползване на апартамента за определено време, нито пък е била молена от баща ѝ да напусне имота, в който живее. Заявява, че живее в този апартамент от поне 20 години, като майка и баща ѝ имат ключ за апартамента. След развода на родителите, за което свидетелката разбрала за първи път м. 07.2022 г. от полицаите в Гърция, когато майка ѝ била отведена, майка ѝ не се е прибираща в Гърция. Преценени по реда на чл. 172 ГПК, свидетелските показания на дъщерята следва да бъдат кредитирани, доколкото са логични и последователни и се подкрепят от събрания по делото доказателствен материал.

Не се спори между страните, че ответникът ползва имота. Установява се, че адресът на апартамента е регистриран като постоянен на двете страни /видно от лични карти/, считано от 2000 г. и към настоящия момент, също и на дъщеря им.

Други относими към спора доказателства не са ангажирани в сроковете по чл. 312, ал. 2 ГПК.

При така изложената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Предявеният облигационен осъдителен иск е неоснователен. Съгласно разпоредбата

на чл. 243 от ЗЗД с договор за заем за послужване заемодателят предоставя безвъзмездно на заемателя една определена вещ за временно ползване, а заемателят се задължава да я върне. Договорът за заем за послужване е консенсуален и неформален, поради което доказването му може да стане с всички предвидени в ГПК и допустими доказателствени средства.

Въпреки указаната на ищеца доказателствената тежест, последният не ангажира в сроковете по ГПК доказателства, от които да се установи твърдението за наличие на валидно заемно правоотношение между него и ответника. Не се доказва постигната между страните уговорка ответникът да е получил фактическата власт върху имота от ищеца, който от своя страна, в качеството си на заемодател да ѝ е предоставил в заем за послужване като заемател процесния имот срещу задължението да го върне. По делото единствено се доказва, че ответникът държи и ползва процесния апартамент, но липсват доказателства относно твърдяното от ищеца правно основание, на което ответникът се намира в имота.

Действително, ответникът ползва собствения на ищеца имот, но това не води до извода, че ползването е основано на сключен между страните заем за послужване. Доказателства за постигната помежду им уговорка в този смисъл липсват. Доказателствената тежест е право и задължение на съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Изходът от това задължение при недоказване е да се приеме, че недоказаното не се е осъществило. /БГПП, 1978 г., Ж...../.

С оглед гореизложеното съдът намира, че предявения иск се явява недоказан и като такъв следва да се отхвърли, тъй като по делото не се установи наличието на твърдяното от ищеца валидно възникнало между страните заемно правоотношение по смисъла на чл. 243 от ЗЗД по отношение на процесния имот.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на ответника. Ответникът в производството е защитаван от двама адвокати, като видно от представените пълномощно в полза на адв. П. са изплатени 1000 лева за инцидентен установителен иск, а в полза на адв. С. са изплатени 1500 лева за процесуално представителство по делото. Възнаграждение се присъжда съобразно изхода на спора за един адвокат. Инцидентен установителен иск не е приет за разглеждане в настоящото производство. Ето защо в полза на ответника се следват разноски в размер на 1500 лева, което предвид основателното възражение за прекомерност на насрещната страна следва да бъде намалено до минималния размер, предвиден в чл. 7, ал. 2, т. 2 НМРАВ съобразно цената на иска, а именно 1060 лева.

На осн. чл. 70, ал. 3 ГПК, и при определена цена на иска в размер на 7704 лева, съдът намира, че следва да бъде върната надвзета такса от ищеца в размер на 75,84 лева, представляваща разликата между внесената такса в размер на4 лева и дължимата държавна такса в размер на 308,16 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ищеца Г. А. С., ЕГН ***** иск с правно основание чл. 243 от ЗЗД да бъде осъден ответника Д. С. С., ЕГН ***** да опразни помещение, представляващо апартамент №, находящ се в гр., със застроена площ от 68.23 кв.м., ведно с 1,46% ид.ч. от общите части на сградата и толкова от правото на строеж, както и избено помещение № с площ от 3,14 кв.м., предадено за ползване от ищеца на ответника по неформален договор за заем за послужване, прекратен едностранно с нотариална покана от 17.05.2023 г. като неоснователен.

ОСЪЖДА Г. А. С. да заплати на Д. С. С. разноски в размер на 1060 лева, представляващи възнаграждение за един адвокат.

ДА СЕ ВЪЗСТАНОВИ на Г. А. С. сумата в размер на 75,84 лева, представляваща надвнесена държавна такса по делото.

Решението може да се обжалва пред СГС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____